

Пляжне читиво

КУПИТИ

Оґастус Еверет — знаний прозаїк. Дженьюері Ендрюс — авторка романтичних бестселерів. Поки вона випишує свої «Довго й щасливо», він убиває всіх персонажів.

У них немає нічого спільного.

Хоча ні, є одне: найближчі три місяці їм доведеться прожити в сусідніх будинках, страждаючи кожен від своєї життєвої драми і на додачу ще й від творчої кризи.

Якось так стається, що одного туманного вечора вони укладають парі, що має вивести їх із глухого кута: Оґастус протягом літа напише щось життєрадісне, а Дженьюері спробує створити новий «великий американський роман». Вона щосуботи організуватиме йому вечори як у романтичних комедіях, а він влаштує їй інтерв'ю з вцілілими учасниками смертельного культу (а чому б ні?). Кожен закінчить свою книжку, і ніхто не закохається. Точно-точно.

Будинок

У МЕНЕ Є ФАТАЛЬНА вада.

Хочеться думати, що така є у всіх. Принаймні мені легше від самої думки про це, коли я пишу й вибудовую героїнь та героїв навколо цієї саморуйнівної риси. Усе, що з ними відбувається, я прив'язую до певної характеристики: того, що вони навчилися робити, щоб захистити себе, але чого тепер не можуть відпустити, навіть коли ці навички перестають їм служити.

Можливо, наприклад, у вас не було контролю над своїм життям у дитинстві. Отже, щоб уникнути розчарувань, ви навчилися ніколи не запитувати себе, чого вам насправді хочеться. І довгий час вас усе влаштовувало. Тільки зараз, зрозумівши, що не отримали те, що, можливо, хотіли, але не знали про це, ви женете по шосе в кризомобілі, що мчить вас до пункту середнього віку з повною валізою готівки та чоловіком на ім'я Стен у багажнику.

Можливо, ваша фатальна вада в тому, що ви не вмикаєте поворотників.

А може, як і я, ви — безналіийний романтик. Ви просто не можете перестати розповідати собі історію. Історію про власне життя, під акомпанемент мелодраматичного саундтреку та золотавого світла, що пронизує вікна автівки.

Це почалося, коли мені було дванацять. Батьки всадовили мене на диван розповісти новини. Мамі тоді поставили перший діагноз — підозрілі клітини в лівій груді. Вона сказала не хвилюватися стільки разів, що, здавалося, мене покарають, якщо вона спіймає мене на цьому. Моя смішлива оптимістична мама звикла діяти, а не думати й тривожитися, але я бачила, що вона нажахана. І я, завмерши тоді на дивані, була нажахана теж, не знаючи, як хоч щось сказати і не зробити при цьому гірше.

Але потім батько — великий книголюб і домосід — зробив дещо несподіване. Він встав, схопив нас із мамою за руки й сказав: «Знаєте, що нам треба, щоб прогнати ці потані передчуття? Потанцювати.»

У нашому передмісті не було клубів, лише посередній стейкхаус із вечірнім кавер-гуртом по п'ятницях, але мама просяяла так, ніби тато щойно запропонував узяти приватний літак до Копакабани.

Вона вдягла маслянисто-жовту сукню й металеві сережки, які мерехтіли з кожним рухом. Тато замовив їм двадцятирічний скотч, а мені — безалкогольний «Ширлі Темпл», і ми вірхох, сміючись і спотикаючись, кружляли й витанцьовували, поки не запаморочилося в голові. Ми реготали так, що мало не па-дали, а мій славнозвісно стриманий батько підспівував «Brown Eyed Girl» Вена Моррісона, немов і не бачачи, як на нас витріщаються всі довкола.

А потім, знесилені, ми попадали в таксі й поїхали додому в тиші. Мама з татом міцно трималися за руки між сидіннями, а я притулилася головою до вікна і, дивлячись, як вуличні ліхтарі мерехтять по склу, подумала: «Усе буде добре. У нас завжди все буде добре».

І тієї миті я зрозуміла: коли світ здається темним і страшним, любов може змусити танцювати; сміх може трохи полегшити біль; краса може пробити дірки у броні страху. Тоді я вирішила: моє життя буде сповнене їх трьох. Не тільки для мене, але й для мами, і для всіх навколо.

У моєму житті буде мета. Буде краса. Буде світло свічок, і на тлі гратиме «Fleetwood Mac».

Річ у тому, що я почала розповідати собі прекрасну історію про своє життя, про долю та про те, як усе складається, і до двадцяти восьми років моя історія була ідеальною.

Ідеальні (без раку) батьки, які дзвонили кілька разів на тиждень, хмільні від вина чи товариства одне одного. Ідеальний (спонтанно романтичний, багатомовний, під два метри заввишки) хлопець, який працював у «швидкій» та знав, як приготувати *soq au vin*, або ж півня у вині. Ідеальна квартира в стилі «пошарпаний шию» у Квінсі. Ідеальна робота — писати для видавництва «Сенді Лоу Букс» любовні романи, натхненні ідеальними батьками та ідеальним хлопцем.

Ідеальне життя.

Але це була тільки історія. І коли з'явилася зяюча сюжетна діра, крізь неї все полізло назовні. Історії саме так і влаштовані.

Тепер, у свої двадцять дев'ять, я, бідна, нещасна, напівбездомна і дуже самотня, під'їжджала до чудесного будинку на озері, від самого існування якого мене нудило. Грандіозна романтизація власного життя перестала служити мені, а от моя фатальна вада їхала зі мною на передньому сидінні пом'ятої «Kia Soul», оповідаючи все в процесі:

«Дженьюері Ендрюс дивилася у вікно машини на розбурхане озеро, що билосся об темний берег. Вона намагалася переконати себе, що приїзд сюди не був помилкою».

Безумовно, він був помилкою, але кращих варіантів не існувало. Коли в кишенях свище вітер, від безкоштовного житла не відмовляєшся.

Я припаркувалася на вулиці та втупилася у фасад великого котеджу, у переливчасті шиби вікон та казковий ганок, патлаті чуби пісколюбу, що танцювали під теплим вітерцем.

Я звірила адресу в GPS-навігаторі з написаною від руки, що висіла на ключах від будинку. Все правильно, це він.

На мить я застигла. Здавалося, мене швидше вб'є смертоносний астероїд, ніж я змушу себе зайти в цей дім. Тоді я глибоко вдихнула й таки вилізла з машини, ледве ви-пхавши з заднього сидіння переповнену валізу й коробку з пляшками джину.

Відкинувши з очей пасмо темного волосся, я глянула на волошково-голубу черепицю та білосніжне оздоблення.

«Просто вдай, що зняла хату на Airbnb».

Одразу в голові майнув уявний опис: «Котедж із трьома спальнями й трьома ванними кімнатами на березі озера, повен шарму й доказів того, що твій батько був козлом, а твоє життя — брехнею».

Я піднялася по сходинках, врізаних у трав'янистий схил пагорба, і кров шугонула у вуха, наче крізь пожежні шланги, а жижки затрусилися в очікуванні моменту, коли розверз-неться пекло і в мене з-під ніг висмикнуть світ.

«Уже висмикнули. Торік. І ти ж не вмерла тоді. Значить, і зараз не вмереш».

На ганку кожне відчуття в тілі посилювалося. Поколювання на обличчі, спазм у животі, рясний піт на шиї. Я обперла коробку з джином об стегно і встромила ключ у замок. Була слабка надія, що він заклинить. Що все це

виявиться ретельно продуманим розіграшем, який тато вчудив перед смертю.

Або ще краще — що він не помер. Що от-от вистрибне з куща й закричить: «Повірила! Ти ж не думала, що я справді міг вести подвійне життя? Ти ж не могла подумати, що в мене був ще один дім і ще якась жінка, крім твоєї матері?».

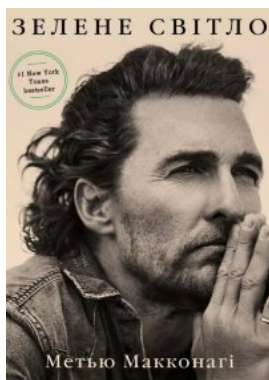
Ключ плавно повернувся. Двері гойнулися всередину.

У будинку було тихо.

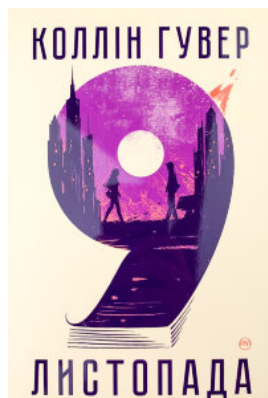
Мене всю пронизало болем. Такий біль я відчувала принаймні раз на день відтоді, як мама зателефонувала, розповіла про інсульт і я почула, як вона крізь схлипування вимовляє ті слова. «Його не стало, Джені».

«Нема тата». Нема тут, з тобою. І нема ніде. А тоді інший біль, як прокручування ножа в рані: «Того батька, якого ти знала, все одно не існувало».

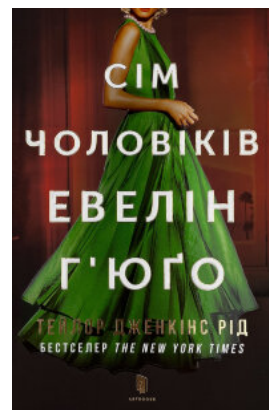
Рекомендована література

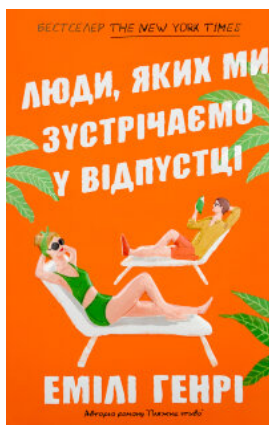
Зелене світло

9 листопада

Сім чоловіків Евелін Г'юґо

Люди, яких ми зустрічаємо у відпустці

Варіація

Becoming. Становлення

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ